

ників, партнерів і конкурентів. Від їх надійності дуже багато залежить, особливо коли організація в кризовому стані. Необхідно аналізувати наявні зв'язки і взаємини і формувати нові, більш вигідні умови.

Таким чином, зазначимо, що в умовах кризи немає єдиної ефективної маркетингової стратегії розвитку міжнародної мережі. Становлення міжнародного бізнесу головним чином припало на кризовий період, за умов якого найбільш ефективними виявились мережі, спроможні пропонувати нові формати магазинів з переважною орієнтацією на нижчий, ніж у конкурентів рівень цін, з відносно високим рівнем обслуговування. Кризові явища, постійна конкурентна боротьба за споживача та ряд інших факторів вимагають від торговельних мереж розробки нових та оптимізації існуючих маркетингових стратегій, що сприятиме підвищенню ефективності та подальшому розвитку як міжнародних та вітчизняних ритейлерів, так і галузі в цілому.

Джерела та література

1. Антикризисное управление: учеб. пособие/В. Д. Дорофеев, Д. Н. Левин, Д. В. Сенаторов, А. В. Чернецов. Пенза: ПИЭРАУ, 2006. 209 с.
2. Мельников М. А. Инструменты комплексного маркетинга в антикризисном управлении компанией. *Государственное управление. Электронный вестник*. Вып. № 39. URL: http://ee-journal.spa.msu.ru/uploads/vestnik/2013/vipusk__39._avgust_2013_g./problemi_upravlenija_teorija_i_praktika/melnikov.pdf
3. Линдстром М. Buy-ology Увлекательное путешествие в мозг современного потребителя: пер. с англ. Москва: ЭКСМО, 2010. 240 с.
4. Соловьев Б. А., Мешков А. А., Мусатов Б. В. Маркетинг: учебник. Москва: ИнфраМ, 2014. 383 с.
5. Ковальов А. І. Підвищення ефективності антикризового управління в корпоративному секторі на основі реінжинірингу бізнес-процесів. *Одеський національний економічний університет. Вісник соціально-економічних досліджень*. 2014. URL: file:///C:/Users/User/Downloads/Vsed_2014_3_21.pdf

Кузьменко Н. – студентка

Науковий керівник: к. е. н., доц.
І. Ховрак
Кременчуцький національний
університет імені Михайла
Остроградського
м. Кременчук, Україна

Сучасний стан реалізації концепції сталого розвитку в Україні

Особливою характерною рисою минулого століття було прагнення людства до забезпечення економічного і технологічного розвитку, тому прогрес та рівень життя оцінювались переважно зростанням валового внутрішнього продукту [1]. Одночасно прогрес досягався за рахунок жажливої експлуатації та розорення навколишнього середовища. Головним девізом було: хто сильніший, той і виживає. Суспільство такого типу фактично функціонувало за рахунок майбутніх поколінь. В результаті, на початку ХХІ століття світ зіткнувся з глобальними екологічними проблемами, голодом і зубожінням більшості населення, деградацією моральних цінностей, наростанням різного типу конфліктів тощо.

Для України, яка й досі перебуває в пошуку ефективного механізму забезпечення подальшого розвитку, дуже важливо не допустити принципових помилок. При цьому системне узгодження та збалансування складових сталого розвитку (економічної, соціальної та екологічної) є завданням величезної складності [2–3]. Також важливою проблемою на шляху України до втілення концепції сталого розвитку є досягнення належного рівня індикаторів кількісної та якісної оцінки цього складного процесу, адже стан сучасного українського суспільства характеризується значною кількістю різноманітних проблем, що вимагають невідкладного вирішення.

Для успішної реалізації концепції сталого розвитку в Україні необхідно інформування населення про проблеми сталого розвитку та можливі шляхи їх вирішення; зміна національних пріоритетів при розробці економічної, бюджетної, промислової, енергетичної, сільськогосподарської політик; забезпечення ефективної зовнішньої політики; вдосконалення нормативної бази; використання нових технологій та каналів комунікації для обміну інформацією з питань сталого розвитку; розвиток місцевого самоврядування. При цьому надзвичайно важливим є міжсекторне партнерство (влада, бізнес, громада), доступ усіх громадян і зацікавлених груп до необхідної інформації і участі в розробці місцевих, регіональних та національних стратегій розвитку, навчання і підготовка кадрів з питань сталого розвитку.

Джерела та література

1. Ховрак І. В., Семко Т. В. Ефективність функціонування корпоративного сектору національної економіки: монографія. Кременчук: ТОВ «Кременчуцька міська друкарня», 2013. 276 с.
2. Ховрак І. В. Соціальна відповідальність закладів вищої освіти як каталізатор збалансованого регіонального розвитку: монографія. Кременчук: ПП «Бітарт», 2020. 392 с.
3. The role of universities in disseminating the social responsibility practices of insurance companies/ V. Trynchuk, I. Khovrak, R. Dankiewicz, A. Ostrowska-Dankiewicz, A. Chushak-Holoborodko. *Problems and Perspectives in Management*. 2019. № 17 (2). P. 449–461.

Кулина Г. – к. е. н., доц. кафедри ФМС
Західноукраїнський національний
університет, м. Тернопіль, Україна

Новітні підходи до управління соціальними процесами в умовах неоіндустріального розвитку суспільства

Неоіндустріальний розвиток суспільства обумовлює необхідність застосування новітніх підходів до управління соціальними процесами на основі розробки та впровадження якісно нових соціальних послуг і технологій обслуговування. Саме функціонування установ соціального захисту населення нині не можливе без налагодженого прямого і зворотного зв'язку із соціумом, повноцінного інформаційного супроводу своєї діяльності, якісних комунікаційних технологій. Тому в епоху змін усі сили мають бути спрямовані на максимальне технологічне переозброєння вітчизняних економік задля максимального використання переваг цифрового суспільства та підвищення ефективності задоволення потреб населення у соціальному захисті із врахуванням новітніх підходів до управління соціальними процесами.

Нагальність окреслених трансформацій у світовому масштабі обумовила відкриття в червні 2017 р. Обсерваторії інновацій та цифрової економіки ISSA, що має на меті забезпечити більш чітке розуміння як проблем, так і можливостей, які цифрова економіка буде представляти перед соціальним забезпеченням та його адміністраціями й органами управління. На сьогодні до ТОП-10 глобальних викликів, які ставить перед соціальним забезпеченням цифрова економіка належать [1, 29]: ліквідація розриву в охопленні соціальним захистом; нерівність протягом всього життя; старіння населення; працевлаштування молодих працівників; ринки праці і цифрова економіка; охорона здоров'я і довгостроковий догляд; нові ризики, потрясіння, екстремальні події; захист робітників-мігрантів; технологічні зміни; більш високі очікування суспільства.

Для України збереження статусу соціальної держави є надзвичайно важливим, адже цим визначається й гарантується соціальна стабільність в державі, формуються умови зростання добробуту громадян, підвищуються якість і рівень життя, нівелюються соціальні ризики. Більше того, управління саме соціальними процесами на сьогодні має покладатись на державу, яка